

DÒNG SỮA LẠNH

Văn Nguyên Dưỡng

Lời Tác giả:

Thưa quý vị,
Thưa quý bằng hữu...

Nhân đọc bản tin hôm nay đăng lại hình ảnh của Cô Trần thị Ngọc Bích, hay Trung tá Kimberly M. Michell, QLHK, chợt nhớ lại bài thơ Dòng Sữa Lạnh viết về một em bé gái khác cùng nằm bú dòng sữa lạnh trên xác một người mẹ Việt Nam khác bị giết trong chiến tranh.

Xin ghi lại bài thơ để các bạn trẻ biết thêm về cuộc chiến dã man của những người CSVN ở thế kỷ vừa qua trên quê hương mình.

Thân quý,
VND

1. Đêm hôm qua, trời mưa lớn
Có tiếng chân người lồm bồm trên cánh đồng,

Con chó nhà ai sủa đồng...
Đêm đó không có tiếng súng,
Đêm đó yên.
Buổi sáng nắng vừa lên

Nghe tin báo con chó nhà đầu thôn
bị giết
xác bỏ trên cánh đồng...

Bấy giờ
Người ta chỉ biết đến
những người còn sống,
Không ai để ý đến những người đã chết

Vì không ai có thể đếm hết
những thây người nát bét vì chiến tranh

Chết đêm hôm qua, đêm hôm kia,
Hay đêm nào đó...
Nên không ai để ý đến con chó
bị giết
xác bỏ trên cánh đồng...

2. **N**hưng ít nhất con người còn có chút lòng thương,
Nên người chủ con chó nóng lòng
Chửi đổng qua bên kia sông...

Chửi đổng qua bên kia sông
vùng đồng không mông quạnh.
Rằng: "Bớ quân thù... đã giết chồng bà
ngày thu ngày đông nào đó
bây giờ giết con chó,
bây giờ còn... bà nữa...
có muốn giết nốt không?"

Cả ngày hôm đó
Bà chửi đổng qua bên kia sông,
vùng đồng không mông quạnh...
Không biết quân thù
Có nghe tiếng chửi của bà không?...

3. **T**ối đến, mưa thật lớn trên cánh đồng
Có nhiều tiếng chân người lồm bồm,
Có tiếng người đàn bà kêu cứu hàng xóm.

Chẳng ai dám mở cửa ra
Sau đó có tiếng la
Như tắt nghẽn nửa khuya tối đen.
Ai dám thắp đèn giờ đó
Để đi trong mưa gió,
Để xem chuyện gì xảy ra
Mà người đàn bà la
như bị cắt cổ.
Người ta chỉ đành chờ...

Buổi sáng,
Khi mặt trời chiếu sáng trên cánh đồng
Mới dám nhìn xác người đàn bà

chửi đổng hôm qua
Nằm lữa thể chết cạnh bờ đê.
Cổ nước đọng máu me,
Đầu bị đập bể
Ốc tung tóe lợn cợn với bùn đen còn in lỗ nhỏ
dấu chân của những người ám sát vô danh.
Và trên mình xác chết
có một đứa bé con còn đỏ hỏn, đang ngủ thật ngon,
Tay còn ôm một bên bờ vú mẹ đã tái xanh,
Miệng còn ngậm chặt núm vú sữa bây giờ đã lạnh tanh!

4. **C**ó một đứa bé con còn đỏ hỏn

*Miệng còn ngậm chặt núm vú sữa bây giờ đã lạnh tanh
trên xác một người đàn bà bị giết trong lũy tre xanh
của bốn nghìn năm lịch sử người dân rất hiền lành?!
Của bốn nghìn năm lịch sử nước mình?*

Tôi tự hỏi lòng:
Sao lũ giết người vô danh
không thêm một chút lòng nhân
Giết nốt đứa bé con -còn đỏ hỏn-
Để nó khỏi cô đơn
Trong chiến tranh mỗi mồn;
Để tôi khỏi khổ tâm
Khi nhìn nó ngủ ngon trong bãi bùn
bú mồn dòng sữa lạnh trên xác người
người mẹ Việt Nam đau thương...

Văn Nguyên Dương

*Nhớ lại bài thơ đầy nước mắt này in trong quyển thơ
Vùng Đêm Suong Mù, năm 1966
Ngày 31/8/2016*

Nguồn: Internet E-mail by Văn Nguyên Dương chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, September 10, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*